Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 13. decembra 2012*

„Prosto gibanje delavcev — Člen 45 PDEU — Subvencija za zaposlovanje starejših brezposelnih in dolgotrajno brezposelnih oseb — Pogoj prijave pri uradu za delo nacionalnega zavoda za zaposlovanje — Pogoj stalnega prebivališča — Omejitev — Upravičenost“

V zadevi C-379/11,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Cour administrative (Luksemburg) z odločbo z dne 14. julija 2011, ki je prispela na Sodišče 18. julija 2011, v postopku

Caves Krier Frères Sàrl

proti

Directeur de l’Administration de l’emploi,

SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi A. Rosas, v funkciji predsednika drugega senata, U. Lõhmus, A. Ó Caoimh (poročevalec), A. Arabadžiev in C. G. Fernlund, sodniki,

generalna pravobranilka: E. Sharpston,

sodna tajnica: R. Şereş, administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 21. junija 2012,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

— za Caves Krier Frères Sàrl M. Mailliet, odvetnik,

— za luksemburško vlado C. Schiltz, agent, skupaj z G. Pierretom in S. Coïem, odvetnikoma,

— za češko vlado M. Smolek in D. Hadroušek, agenta,

— za avstrijsko vlado C. Pesendorfer, agentka,

— za poljsko vlado M. Szpunar in B. Majczyna, agenta,

— za Evropsko komisijo G. Rozet, agent,

* Jezik postopka: francoščina.

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi 27. septembra 2012

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago členov 21 PDEU in 45 PDEU.

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med družbo Caves Krier Frères Sàrl (v nadaljevanju: Caves Krier) in Administration de l'emploi (v nadaljevanju: ADEM) v zvezi z zavrnitvijo dodelitve subvencije za zaposlovanje starejših brezposelnih ali dolgotrajno brezposelnih oseb.

Luksemburški pravni okvir

3 Člen L. 541-1 zakonika o delovnih razmerjih določa:

„Če delodajalec v zasebnem sektorju zaposli brezposelno osebo, mu sklad za zaposlovanje povrne delodajalčev in delavčev del prispevkov za socialno varnost, ne glede na to, ali je delavec pred tem prejemal dajatve za brezposelnost, vendar pod pogojem, da je starejši od [45] let in da je bil pri uradu za delo [ADEM] prijavljen kot iskalec zaposlitve vsaj en mesec.

Iskalci zaposlitve, stari med [40] in [44] let, morajo biti pri uradu za delo ADEM prijavljeni kot iskalci zaposlitve vsaj 3 mesece, tisti, stari med [30] in [39] let, pa vsaj 12 mesecev.

Pogoj prijave pri uradu za delo ADEM se ne uporablja za iskalce zaposlitve, starejše od [40] let, ki so prizadeti zaradi načrta ohranjanja delovnih mest v smislu člena L. 513-3 zakonika o delovnih razmerjih, ki ga je odobril minister, pristojen za delo."

4 Člen L. 622-6(1) istega zakonika o delovnih razmerjih določa, da se morajo vse brezposelne osebe, ki iščejo zaposlitev, prijaviti kot iskalci zaposlitve pri ADEM.

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

5 M. Schmidt-Krier, luksemburška državljanka, rojena 30. julija 1955, z možem stalno prebiva v Nemčiji blizu luksemburške meje. Celotno poklicno kariero je ustvarila v Luksemburgu.

6 Caves Krier, družba s sedežem v Remichu (Luksemburg), je 1. maja 2008 v okviru pogodbe o zaposlitvi za nedoločen čas zaposlila M. Schmidt-Krier, ki je bila takrat stara 52 let.

7 Po zaposlitvi M. Schmidt-Krier je družba Caves Krier 2. septembra 2008 pri ADEM na podlagi člena L. 541-1, prvi odstavek, zakonika o delovnih razmerjih vložila prošnjo za subvencijo za zaposlovanje starejših brezposelnih in dolgotrajno brezposelnih oseb.

8 ADEM je z odločbo z dne 4. septembra 2008 to prošnjo zavrnil z utemeljitvijo, da M. Schmidt-Krier ne izpolnjuje pogoja, da je bila pri ADEM kot iskalka zaposlitve prijavljena najmanj en mesec, kot določa ta določba (v nadaljevanju: sporna odločba).

9 Družba Caves Krier je 11. januarja 2010 pri tribunal administratif vložila tožbo za razglasitev ničnosti te odločbe, v kateri je poudarila, da je bila M. Schmidt-Krier kot iskalka zaposlitve prijavljena v Nemčiji in da je celo življenje delala v Luksemburgu, kot brezposelna oseba pa se je prijavila v Nemčiji le zato, ker sta z možem tja prepisala stalno prebivališče, delala pa sta še naprej v Luksemburgu.

10 Družba Caves Krier je tožbo utemeljila le z enim razlogom, ki se nanaša na kršitev načela enakosti pred zakonom, določenega v ustavi Velikega vojvodstva Luksemburg, ker se z veljavnimi predpisi in zato s sporno odločbo različno obravnavata luksemburški državljan, ki stalno prebiva v Luksemburgu, in luksemburški državljan, ki stalno prebiva v tujini, čeprav sta oba delala v Luksemburgu, ne da bi bilo takšno različno obravnavanje upravičeno na podlagi objektivnih meril.

11 Tribunal administratif je s sodbo z dne 14. julija 2010 to tožbo zavrnilo z obrazložitvijo, da M. Schmidt-Krier ob zaposlitvi ni izpolnjevala pogoja prijave pri ADEM. Glede kršitve ustavnega načela enakega obravnavanja je to sodišče menilo, da položaj brezposelne osebe, ki stalno prebiva v Luksemburgu in ki se zato lahko prijavi pri ADEM kot iskalka zaposlitve, ni primerljiv s položajem brezposelne osebe, ki v Luksemburgu ne prebiva stalno in se zato ne more prijaviti pri tem zavodu, temveč se mora, nasprotno, prijaviti pri zavodu za zaposlovanje v državi članici, v kateri stalno prebiva.

12 Družba Caves Krier je 12. avgusta 2010 s sklicevanjem na neustavnost člena L. 541-1, prvi odstavek, zakonika o delovnih razmerjih zoper to sodbo vložila pritožbo pri Cour administrative.

13 Ustavno sodišče je v zvezi s tem vprašanjem s sodbo št. 64/11 z dne 4. maja 2011 (*Mémorial* A 2011, str. 1572) odločilo, da je ta določba skladna z luksemburško ustavo.

14 Vendar Cour administrative v predložitveni odločbi ugotavlja, da ta zadeva sproža vprašanje prava Unije. Ne bi naj namreč bilo sporno, da se pri ADEM lahko prijavijo samo osebe s stalnim prebivališčem v Luksemburgu. Ker je subvencija za zaposlovanje, določena v členu L. 541-1, prvi odstavek, zakonika o delovnih razmerjih, odvisna od takšne prijave, to pomeni, da je ta subvencija dejansko namenjena delodajalcem, ki zaposlujejo brezposelne osebe s stalnim prebivališčem v Luksemburgu. Ta določba bi torej lahko pomenila oviro za prosto gibanje državljanov Unije v smislu členov 21 PDEU in 45 PDEU, ker bi morebitni delodajalec brezposelne osebe, starejše od 45 let, raje zaposlil osebo s stalnim prebivališčem v Luksemburgu, saj bi mu le zaposlitev take osebe omogočila pridobitev zadevne subvencije.

15 Predložitveno sodišče poudarja, da ker luksemburška država v postopku pred njim ni bila zastopana, ni imela možnosti dokazati, da omejitev glede stalnega prebivališča temelji na objektivnih ozirih v splošnem interesu, ki niso odvisni od državljanstva zadevnih oseb, in je sorazmerna z zakonitim ciljem sporne nacionalne določbe. To sodišče meni, da ne more po uradni dolžnosti dopolniti teh utemeljitev.

16 V teh okoliščinah je Cour administrative prekinilo postopek in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali je člen L. 541-1, prvi odstavek, luksemburškega zakonika o delovnih razmerjih v delu, ki pravico do povračila prispevkov za socialno varnost, ki jo imajo delodajalci v zasebnem sektorju, in sicer deleža delodajalca in deleža zavarovanca, za brezposelne osebe, ki so jih zaposlili in so starejše od 45 let, ne glede na to, ali so prejemale nadomestilo, pogojuje s tem, da so bile brezposelne osebe najmanj en mesec prijavljene kot iskalke zaposlitve pri uradu za delo [ADEM], medtem ko do tega ukrepa niso upravičeni delodajalci, ki zaposlijo brezposelne osebe, ki so kot iskalke zaposlitve prijavljene pri ustreznih tujih organih, v skladu s pravom Unije, zlasti s členoma 21 [PDEU] in 45 [PDEU]?“

Vprašanje za predhodno odločanje

Dopustnost

17 Prvič, avstrijska vlada trdi, da vprašanje za predhodno odločanje ni dopustno, ker predložitveno sodišče ni natančno predstavilo dejstev, ki so upoštevna v obravnavanem primeru, in veljavnih nacionalnih predpisov. Čeprav iz dobesedne razlage člena L. 541-1, prvi odstavek, zakonika o delovnih razmerjih in iz besedila vprašanja ne izhaja, da je dodelitev sporne subvencije za zaposlovanje omejena samo na osebe s stalnim prebivališčem v Luksemburgu, se namreč zdi, da se v predložitveni odločbi takšna omejitev domneva. Zato ni jasno, ali bi bilo treba v tem primeru preučiti, ali je s pravom Unije skladen pogoj stalnega prebivališča ali pa samo obvezna prijava pri ADEM.

18 Takšnega očitka ni mogoče sprejeti. Kot je razvidno iz točke 14 te sodbe, je namreč predložitveno sodišče v svoji odločbi, na podlagi katere je bil pri Sodišču vložen predlog za sprejetje predhodne odločbe, povsem jasno predstavilo upoštevna dejstva spora o glavni stvari in natančno opredelilo nacionalno določbo, ki se uporabi za ta spor, in sicer člen L. 541-1, prvi odstavek, zakonika o delovnih razmerjih. To sodišče je poleg tega predstavilo svojo razlago veljavnih nacionalnih predpisov in hkrati ugotovilo, da ni sporno, da se lahko samo osebe s stalnim prebivališčem na nacionalnem ozemlju prijavijo kot iskalci zaposlitve pri ADEM. Sodišče ima tako vse potrebne elemente, da predložitvenemu sodišču poda koristen odgovor, da bo to lahko rešilo spor o glavni stvari.

19 Drugič, češka vlada se sprašuje, ali ni vprašanje, ki ga je postavilo predložitveno sodišče, hipotetično, saj je družba Caves Krier kljub določbam člena L. 541-1, prvi odstavek, zakonika o delovnih razmerjih, zaposlila M. Schmidt-Krier.

20 Čeprav je res, da zavrnitev dodelitve subvencije za zaposlitev, določene v členu L. 541-1, prvi odstavek, zakonika o delovnih razmerjih, družbi Caves Krier ni preprečila, da zaposli M. Schmidt-Krier, je takšna zavrnitev, kot češka vlada priznava v pisnih stališčih, vseeno učinkovala tako, da je bila ta zaposlitev izvedena pod manj ugodnimi pogoji kot zaposlitev iskalca zaposlitve, starejšega od 45 let, ki je prijavljen pri ADEM, kar po mnenju družbe Caves Krier predstavlja oviro za prosto gibanje delavcev, določeno v ureditvi Unije, in je zato povzročilo spor med njo in ADEM. V teh okoliščinah ni mogoče šteti, da je vprašanje, ki ga je postavilo predložitveno sodišče, hipotetično.

21 Tretjič, češka vlada nazadnje še poudarja, da je postavljeno vprašanje lahko nedopustno tudi zato, ker se zdi, da iz predložitvene odločbe izhaja, da je bila M. Schmidt-Krier prijavljena kot iskalka zaposlitve v Nemčiji, medtem ko je v tem času delala v Luksemburgu.

22 Ker pa je predložitveno sodišče ugotovilo, da je treba v sporu o glavni stvari uporabiti člen L. 541-1, prvi odstavek, zakonika o delovnih razmerjih, s čimer se predpostavlja, da je bila M. Schmidt-Krier tik pred zaposlitvijo brezposelna, Sodišče, katerega naloga v okviru predhodnega odločanja ni preučitev dejstev, te predpostavke ne more izpodbiti.

23 Zato je treba šteti, da je ta predlog za sprejetje predhodne odločbe dopusten.

Vsebinska presoja

24 Predložitveno sodišče z vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člena 21 PDEU in 45 PDEU razlagati tako, da nasprotujeta ureditvi države članice, po kateri je dodelitev subvencije delodajalcem za zaposlovanje brezposelnih oseb, starejših od 45 let, odvisna od tega, da je brezposelna oseba, ki se zaposluje, v isti državi članici prijavljena kot iskalka zaposlitve, kadar je pogoj za takšno prijavo stalno prebivališče na nacionalnem ozemlju.

25 Opozoriti je treba, da v skladu z ustaljeno sodno prakso vsak državljan države članice – ne glede na kraj stalnega prebivališča in državljanstvo – ki je izkoristil pravico do prostega gibanja delavcev in ki je opravljal poklicno dejavnost v drugi državi članici kot tisti, v kateri stalno prebiva, spada na področje uporabe člena 45 PDEU (glej zlasti sodbi z dne 21. februarja 2006 v zadevi Ritter-Coulais, C-152/03, ZOdl., str. I-1711, točka 31, in z dne 18. julija 2007 v zadevi Hartmann, C-212/05, ZOdl., str. I-6303, točka 17).

26 Poleg tega iz sodne prakse Sodišča izhaja, da se mora v okviru člena 45 PDEU oseba, ki za določen čas za nadomestilo opravlja dejavnosti za drugo osebo in po njenih navodilih, šteti za „delavca“. Ko delovno razmerje preneha, zainteresirana oseba izgubi status delavca, čeprav ima lahko po eni strani ta status po prenehanju delovnega razmerja določene učinke in se mora po drugi strani oseba, ki dejansko išče zaposlitev, prav tako šteti za delavca (glej sodbo z dne 12. maja 1998 v zadevi Martínez Sala, C-85/96, Recueil, str. I-2691, točka 32 in navedena sodna praksa).

27 Torej položaj obmejnega delavca, kot je M. Schmidt-Krier, ki je, potem ko je izgubil zaposlitev v državi članici, ki ni država članica, v kateri dejansko stalno prebiva, znova našel zaposlitev in sklenil pogodbo o zaposlitvi za nedoločen čas v tej drugi državi članici, spada na področje uporabe člena 45 PDEU.

28 Čeprav velja, da lahko pravice do prostega gibanja, določene v tem členu, uveljavljajo delavci, vključno z iskalci zaposlitve, besedilo tega člena ne vsebuje nobene navedbe o tem, da se na te pravice ne bi mogli sklicevati drugi. Da bi bila pravica delavcev, da se zaposlijo in da so zaposleni brez diskriminacije, učinkovita in uporabna, jo mora nujno dopolnjevati pravica delodajalcev, da jih zaposlijo ob upoštevanju pravil o prostem gibanju delavcev (glej sodbi z dne 7. maja 1998 v zadevi Clean Car Autoservice, C-350/96, Recueil, str. I-2521, točki 19 in 20, in z dne 11. januarja 2007 v zadevi ITC, C-208/05, ZOdl., str. I-181, točki 22 in 23).

29 V teh okoliščinah se lahko delodajalec, kot je družba Caves Krier, sklicuje na pravice, ki so neposredno priznane delavcem na podlagi člena 45 PDEU.

30 Ker postopek v glavni stvari spada v okvir te določbe, o razlagi člena 21 PDEU ni treba odločati. Ta določba, ki na splošno določa pravico vsakega državljana Unije do prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic, je posebej izražena v členu 45 PDEU v zvezi s prostim gibanjem delavcev (glej zlasti zgoraj navedeno sodbo ITC, točki 64 in 65, ter sodbi z dne 11. septembra 2007 v zadevi Hendrix, C-287/05, ZOdl., str. I-6909, točki 61 in 62, in z dne 25. oktobra 2012 v zadevi Prete, C-367/11, točka 20).

31 Glede vprašanja, ali nacionalna ureditev, kakršna je ta v postopku v glavni stvari, pomeni omejitev v smislu člena 45 PDEU, je treba spomniti, da je namen vseh določb Pogodbe DEU državljanom držav članic olajšati opravljanje različnih poklicnih dejavnosti na ozemlju Evropske unije in da te določbe nasprotujejo ukrepom, ki bi lahko postavili v slabši položaj tiste državljane, ki želijo opravljati gospodarsko dejavnost na ozemlju druge države članice (glej zlasti zgoraj navedeno sodbo ITC, točka 31, in sodbo z dne 16. marca 2010 v zadevi Olympique Lyonnais, C-325/08, ZOdl., str. I-2177, točka 33).

32 Vendar luksemburška vlada trdi, da nacionalna ureditev v postopku v glavni stvari ne posega v prosto gibanje delavcev, saj ne določa nobenega pogoja stalnega prebivališča. S tega vidika postavljeno vprašanje temelji na napačni razlagi nacionalnih predpisov s strani predložitvenega sodišča. Vsaka brezposelna oseba, ki v Luksemburgu nima stalnega prebivališča, se namreč lahko prijavi pri ADEM. Člen L. 622-6(1) zakonika o delovnih razmerjih naj bi tako jasno določal, da se mora vsaka brezposelna oseba, ki išče zaposlitev, pri ADEM prijaviti kot iskalka zaposlitve. Čeprav je res, da se mora delavec, ki ima luksemburško državljanstvo in ki stalno prebiva v Nemčiji, prijaviti pri nemškem zavodu za zaposlovanje, zato da bi prejemal morebitna nadomestila za brezposelnost, nobena določba

luksemburškega zakona takšnemu delavcu ne preprečuje, da se prijavi pri ADEM, zato da bi bil obveščen o prostih delovnih mestih v Luksemburgu in bi imel delodajalec, ki ga zaposli, pravice, ki izhajajo iz člena L. 541-1, prvi odstavek, zakonika o delovnih razmerjih.

33 Luksemburška vlada torej meni, da niti ta določba niti člen L. 622-6(1) zakonika o delovnih razmerjih glede na pravo Unije nista diskriminatorna, ker za možnost, da delodajalec zaprosi za zadevno subvencijo, ne zahtevata izpolnjevanja pogoja državljanstva in stalnega prebivališče za iskalca zaposlitve. Člen L. 541-1, prvi odstavek, tega zakonika naj bi poleg tega jasno določal, da se delodajalcu povrnejo prispevki za socialno varnost za brezposelne osebe, ki jih je zaposlil, ne glede na to, ali so te prejemale nadomestila. V postopku v glavni stvari je ADEM tako v sporni odločbi le ugotovil, da M. Schmidt-Krier ni izpolnila pogoja prijave pri tem zavodu. Ni pa nikakor izdal odločbe o zavrnitvi prijave, ki bi temeljila na diskriminatornih razlogih glede na pravo Unije.

34 Po mnenju te vlade iz tega izhaja, da za delavce, ki stalno prebivajo na luksemburškem ozemlju, tako kot za državljane drugih držav članic, ki delajo v Luksemburgu, ali luksemburške državljane, ki delajo v Luksemburgu in stalno prebivajo v drugi državi članici, veljajo enake obveznosti. Pri njih naj torej ne bi šlo za različno obravnavanje, saj se lahko oboji prijavijo pri ADEM.

35 V zvezi s tem je treba spomniti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišče ni pristojno za razlago notranjega prava držav članic (glej zlasti sodbo z dne 17. marca 2011 v združenih zadevah Naftiliaki Etaireia Thasou in Amaltheia I Naftiki Etaireia, C-128/10 in C-129/10, ZOdl., str. I-1885, točka 40).

36 Sodišče torej ni pristojno, da se v okviru odločanja o predlogu za sprejetje predhodne odločbe izreče o razlagi nacionalnih določb niti da presoja, ali jih predložitveno sodišče pravilno razlaga (sodba z dne 23. aprila 2009 v združenih zadevah Angelidaki in drugi, od C-378/07 do C-380/07, ZOdl., str. I-3071, točka 48 in navedena sodna praksa).

37 V okviru delitve pristojnosti med sodišči Unije in nacionalnimi sodišči pa mora Sodišče upoštevati dejanski in pravni okvir, v katerega se uvrščajo vprašanja za predhodno odločanje, kot je opredeljen v predložitveni odločbi (sodba z dne 29. oktobra 2009 v zadevi Pontin, C-63/08, ZOdl., str. I-10467, točka 38 in navedena sodna praksa).

38 Zato je treba ne glede na kritike luksemburške vlade glede razlage nacionalnega prava, ki jo je podalo predložitveno sodišče, predlog za sprejetje predhodne odločbe preučiti glede na nacionalno pravo, kot ga razlaga predložitveno sodišče (po analogiji glej zgoraj navedeno sodbo Pontin, točka 38).

39 Kot že izhaja iz točke 18 te sodbe, pa je predložitveno sodišče, čeprav v tej zadevi ni sporno, da nacionalna ureditev iz postopka v glavni stvari ne določa izrecno, da za prijavo pri ADEM velja pogoj stalnega prebivališča v Luksemburgu, v svoji odločbi, s kateri Sodišču predlaga sprejetje predhodne odločbe, ugotovilo, da ni sporno, da se pri ADEM lahko prijavijo samo osebe s stalnim prebivališčem v Luksemburgu.

40 Iz spisa, predloženega Sodišču, je poleg tega razvidno, da sta to razlago v postopku v glavni stvari sprejela tudi tribunal administratif v odločbi z dne 14. julija 2010 in ustavno sodišče v sodbi št. 64/11 z dne 4. maja 2011.

41 Poleg tega je iz dokumentov, ki jih je družba Caves Krier predložila v odgovor na pisno vprašanje Sodišča, razvidno, da čeprav je na spletni strani, namenjeni iskalcem zaposlitve v Luksemburgu, na kratko navedeno, da se obmejni delavci, če želijo, lahko prijavijo pri ADEM, je ta navedba v protislovju z drugimi deli iste strani in več drugimi dokumenti, v katerih je, nasprotno, poudarjeno, da mora iskalec zaposlitve, zato da bi se lahko prijavil pri ADEM, stalno prebivati v tej državi članici. Poleg tega, čeprav je iz predlogov v zvezi z reformo ADEM, ki jih je prav tako predložila družba Caves

Krier, razvidno, da bodo obmejni delavci, ki bodo v Luksemburgu izgubili zaposlitev, od leta 2012 imeli dostop do vseh storitev ADEM, ta reforma, ki v času nastanka dejstev spora o glavni stvari še ni veljala, kljub temu močno nakazuje na to, da je bil takšen dostop pred letom 2012 izključen.

42 Zato je treba za preučitev tega vprašanja za predhodno odločanje izhajati iz predpostavke, po kateri nacionalna ureditev iz postopka v glavni stvari za prijavo pri ADEM in tako za dodelitev subvencije za zaposlovanje, določene v členu L. 541-1, prvi odstavek, zakonika o delovnih razmerjih, določa pogoj stalnega prebivališča v Luksemburgu, vendar mora to preveriti predložitveno sodišče v okviru izvajanja svojih pooblastil.

43 V teh okoliščinah se z zadevno nacionalno ureditvijo v postopku v glavni stvari različno obravnavajo državljani držav članic s statusom iskalcev zaposlitve, ki stalno prebivajo na ozemlju Luksemburga, in takšni državljani, ki prebivajo v drugi državi članici.

44 Ta nacionalna ureditev s tem, da za dodelitev subvencije za zaposlovanje določa pogoj, da ima iskalec zaposlitve stalno prebivališče v Luksemburgu, nekatere delavce postavlja v slabši položaj samo zato, ker stalno prebivajo v drugi državi članici.

45 Takšna ureditev lahko zato delodajalca s sedežem v Luksemburgu odvrne od tega, da bi zaposlil iskalca zaposlitve, ki tako kot M. Schmidt-Krier v postopku v glavni stvari nima stalnega prebivališča v tej državi članici, ker delodajalcu takšna zaposlitev drugače od zaposlitve iskalca zaposlitve, ki ima stalno prebivališče v isti državi članici, ne omogoča, da bi prejel subvencijo za zaposlovanje.

46 Torej lahko ta ureditev obmejnemu delavcu, ki je tako kot M. Schmidt-Krier brezposeln, oteži dostop do zaposlitve v Luksemburgu.

47 Takšna nacionalna ureditev, ki delavce brez stalnega prebivališča v Luksemburgu obravnava manj ugodno od tistih, ki imajo tam stalno prebivališče, pomeni omejevanje svobode, ki je delavcem priznana na podlagi člena 45 PDEU (glej po analogiji sodbo z dne 7. julija 2005 v zadevi Van Pommeren-Bourgondiën, C-227/03, ZOdl., str. I-6101, točka 44, in zgoraj navedeno sodbo Ritter-Coulais, točki 37 in 38).

48 Ukrep, ki omejuje prosto gibanje delavcev, se lahko dovoli le, če sledi legitimnemu cilju, ki je v skladu s Pogodbo, in ga upravičujejo nujni razlogi v splošnem interesu. V takem primeru je potrebno tudi to, da je z uporabo takega ukrepa mogoče zagotoviti uresničitev zadevnega cilja in da ta ukrep ne presega tega, kar je potrebno, da se ta cilj doseže (glej zlasti zgoraj navedeni sodbi ITC, točka 37, in Olympique Lyonnais, točka 38).

49 V skladu z ustaljeno sodno prakso morajo države članice pri sprejemanju ukrepa, ki odstopa od načela, določenega s pravom Unije, v vsakem posameznem primeru dokazati, da je ta ukrep primeren za zagotovitev uresničitve cilja, na katerega se sklicuje, in da ne presega tega, kar je potrebno, da se cilj doseže. Utemeljitvene razloge, na katere se lahko država članica sklicuje, je torej treba podpreti s presojo primernosti in sorazmernosti ukrepa, ki ga je ta država sprejela, pa tudi z natančnimi dejstvi, ki potrjujejo njene trditve (sodba z dne 13. aprila 2010 v zadevi Bressol in drugi, C-73/08, ZOdl., str. I-2735, točka 71).

50 V tem primeru je treba ugotoviti, da luksemburška vlada, čeprav ji je Sodišče v na obravnavi postavilo vprašanja o tem, ni skušala opredeliti cilja pogoja stalnega prebivališča, ki ga določa nacionalna ureditev v postopku v glavni stvari za prijavo pri ADEM in torej za dodelitev subvencije za zaposlovanje ter se je omejila le na utemeljitev pogoja prijave pri tem zavodu in da ta vlada za utemeljitev tega pogoja stalnega prebivališča ni predložila nobenega elementa v zvezi z nujnimi razlogi v splošnem interesu, zaščitenimi s členom 45 PDEU.

51 Da bi se predložitvenemu sodišču dal celovit odgovor, je treba spomniti, da je Sodišče res že razsodilo, da morajo države članice izbrati ukrepe, s katerimi se lahko uresničijo cilji, ki jim sledijo na področju zaposlovanja. Sodišče je priznalo, da imajo države članice pri izvajanju te pristojnosti široko polje proste presoje. Poleg tega ni sporno, da je spodbujanje zaposlovanja legitimen cilj socialne politike (glej zgoraj navedeno sodbo ITC, točka 39 in navedena sodna praksa).

52 Vendar polje proste presoje, ki ga imajo države članice na področju socialne politike, ne upravičuje kršenja pravic, ki jih imajo posamezniki na podlagi določb Pogodbe, ki določa njihove temeljne svoboščine (glej zgoraj navedeno sodbo ITC, točka 40 in navedena sodna praksa).

53 V zvezi s tem pa je treba spomniti predvsem, da iz sodne prakse Sodišča izhaja, da pogoj glede stalnega prebivališča pri delavcih migrantih in obmejnih delavcih načeloma ni primeren, če so se ti ob vstopu na trg dela države članice načeloma dovolj vključili v družbo te države, kar jim omogoča, da se tam zanje uporablja načelo enakega obravnavanja glede na nacionalne delavce ali delavce, ki v tej državi stalno prebivajo. Vključitev se kaže predvsem v tem, da delavci migranti in obmejni delavci z davki, ki jih plačujejo v državi članici gostiteljici, ker tam kot zaposlene osebe opravljajo dejavnost, prispevajo tudi k financiranju socialne politike te države (glej v tem smislu zlasti sodbo z dne 14. junija 2012 v zadevi Komisija proti Nizozemski, C-542/09, točke 63, 65 in 66 ter navedena sodna praksa).

54 Tako v postopku v glavni stvari ni sporno, da je M. Schmidt-Krier, čeprav nima stalnega prebivališča v Luksemburgu, obmejna delavka in državljanka te države članice, ki je celotno poklicno kariero ustvarila v tej državi članici. Zato je očitno vključena v luksemburški trg dela.

55 Glede na navedeno je na postavljeno vprašanje treba odgovoriti, da je treba člen 45 PDEU razlagati tako, da nasprotuje ureditvi države članice, ki za dodelitev subvencije za zaposlovanje brezposelnih oseb, starejših od 45 let, delodajalcem določa pogoj, da je brezposelna oseba, ki se zaposluje, v isti državi članici prijavljena kot iskalka zaposlitve, kadar je takšna prijava odvisna od stalnega prebivališča na nacionalnem ozemlju, kar mora preveriti nacionalno sodišče.

Stroški

56 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (drugi senat) razsodilo:

Člen 45 PDEU je treba razlagati tako, da nasprotuje ureditvi države članice, ki za dodelitev subvencije za zaposlovanje brezposelnih oseb, starejših od 45 let, delodajalcem določa pogoj, da je brezposelna oseba, ki se zaposluje, v isti državi članici prijavljena kot iskalka zaposlitve, kadar je takšna prijava odvisna od stalnega prebivališča na nacionalnem ozemlju, kar mora preveriti nacionalno sodišče.

Podpisi